

Velikonoční neděle

Hod Boží

Mk 16, 1-8

12.4.2020

Pozdrav:

Kristus vstal, on jistě vstal.

Introit:

Kámen, jež zavrhli stavitelé, stal se kamenem úhelným.
Stalo se tak skrze Hospodina, tento div se udál před našimi zraky.

Píseň: 125

Confiteor:

L: Milost Pána našeho Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého buď se všemi námi. Je to důstojné a spravedlivé, tobě zpívat, tebe chválit, tebe oslavovat, tobě děkovat, tebe vzývat v každém čase a na každém místě; neboť ty sám jsi Bůh, se svým jednorozeným Synem a s Duchem svatým! Proto se všemi anděly a s celou obecnou církví voláme i my:

S: **Svatý, svatý, svatý jsi, Hospodine zástupů! Plná jsou nebesa i země tvé slávy.**

L: Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.

- L: Pane, smiluj se.
 S: **Kyrie eleison, kyrie eleison, kyrie eleison.**
 L: Pane, smiluj se.
 S: **Kyrie eleison, kyrie eleison, kyrie eleison.**

- L: Připomínáme si tvé spásné dílo:
 Tvé přijetí údělu člověka, tvůj kříž, tvůj hrob,
 tvé vzkříšení třetího dne, tvé vstoupení na nebesa,
 tvé přebývání na pravici Otce, tvůj návrat v slávě.
 Vzdáváme ti díky se všemi proroky, apoštoly, mučedníky a vyznavači.

S:

- S: Věřím v jednoho Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země,
 všeho viditelného i neviditelného.
 Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího,
 který se zrodil z Otce přede všemi věky:
 Bůh z Boha, Světlo ze Světla, pravý Bůh z pravého Boha,
 zrozený, nestvořený, jedné podstaty s Otcem;
 skrze něho všechno je stvořeno.
 On pro nás lidi a pro naši spásu sestoupil s nebe.
 Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny
 a stal se člověkem.
 Byl za nás ukřižován:
 za dnů Poncia Piláta byl umučen a pohřben.

Třetího dne vstal z mrtvých podle Písma,
 vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce.
 A znovu přijde, ve slávě, soudit živé i mrtvé
 a jeho království bude bez konce.
 Věřím v Ducha svatého, Pána a dárce života,
 který z Otce i Syna vychází,
 s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován
 a mluvil ústy proroků.
 Věřím v jednu svatou, všeobecnou, apoštolskou církev.
 Vyznávám jeden křest na odpuštění hříchů.
 Očekávám vzkříšení mrtvých a život budoucího věku. Amen.

(Nicejsko-cařihradské vyznání)

Čtení: 1 Kor 15, 12-28

L: Posvěť nás, Pane, svou pravdou!

S: **Tvé slovo je pravda. Amen.**

Píseň: 132

Kázání: Mk 16, 1-8

Celý pašijový týden jsme bez dechu četli příběh o Ježíši z Nazaretu. Již od minulé neděle jsme věděli, co chystají velekněží a zákoníci. Povedlo se. Čas dvou dnů před velikonočními svátky, čas horečného kvatování, je za námi.

Hostina, čas pohody dozrál do ukřižování. Jako by děj našeho vypravování nabíral na obrátkách. Jako by se vše dělo nezadržitelně. Jako by se nedal rozjetý vlak nenávisti zastavit, jako by veškerá zášť, frustrace, pohrdání, veškeré zlo se vyřádilo na nevinném.

Když se dějí takové nespravedlnosti, máme chuť se ptát: Bože ty nezakročíš? Ty se jen tak díváš? Ticho, žádná odpověď, jen ticho sobotního rána. Ticho nad zemí. Ticho, které čeká

na Boží odpověď. Jaká bude? Tentokrát se násilí opravdu vyřádilo. Potemnělo vše v obydlené zemi, nebo se začne rozednívat?

A když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Konečně pominuly svátky. Budeme muset rozdýchat tu nespravedlnost. Budeme muset rozdýchat to, co jsme před svátky zažili. Všechny tři ženy zpovzdálí pozorovali Golgotské drama. Nedalo jim a šly též k hrobu, aby viděly, kam položí jejich milovaného mistra.

Svědék víry Marek záměrně upozorňuje na tyto ženy, které jsou svědky toho, co dokáže lidská zvůle. Stojí a bezmocně se dívají, jako němí svědkové. Jako ty, které mají blíže k lidským bolestem, k lidské oběti; jako ty, které se nedaly ukřičet hrůzou.

Avšak úmysl Marka postavit tyto tři ženy do hlavních rolí těch, které nám mají podat svědectví, je ten, že ženy nemohly svědčit. Jejich svědectví nebylo hodnověrné. Svědkové mohli být jenom muži. Je v tom jakési tajemství; uvěříme věrohodnosti, nebo si řekneme, že tito svědkové jsou nevěrohodní, protože nepřinesli pádné a jasné důkazy?

Možná, že ženy nemohly vydržet tíži svátků. Možná, že oplakávání, zoufalství, které zavládlo v jejich domácnostech, bylo k nesnesení. Jako by si říkaly: musíme něco udělat, takhle sedět, to se nedá vydržet. A tak jdou, nakoupí masti, místo nařikání jsou odhodlány k činu. Jdou, i když se to možná zdá nesmyslné, vždyť víme, že Ježíš byl již pomazán.

„Kdo nám odvalí kámen ode dveří hrobových?“ Opravdu, ženy vůbec nemyslí na zoufalství. Místo ohlížení za minulostí, za tím, co se stalo na Golgotě, myslí dopředu – do budoucnosti.

Dá to rozum, slabé ženy, i když jsou tři, neodvalí *kámen ode dveří hrobových*. Dveře hrobů jsou zavřené. Dá to rozum, že nad smrtí jsme, jako ty ženy, bezradní. Kdo dveře může otevřít? Přetěžké dveře hrobů jsou zavřeny a nikdo nemůže z hrobu uniknout. Nemůžeme pochopit, pojmut, přijmout tajemství smrti. Zavřené dveře hrobu jsou nepřekonatelná překážka. Co s tím?

Ale když vzhledly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Jako by před hrobem ženy ztratily kuráž a odhodlání. Stojí u hrobu a mají zrak obrácený k zemi. I my máme většinou hlavu skloněnou; dívat se k hrobu přímo, to nejde jen tak v klidu. Jít až tak daleko, že zaživa vstoupíme do hrobu, to raději zůstaneme v uctivé vzdálenosti stát. I ženy stojí. Jejich činění – chůze, kupování masti, aby mohly tělo mrtvého pomazat, starost o otevření *dveří hrobových*, je tolik přeci zaměstnalo a uvádělo je do pohybu. Nyní stojí, co dál; cesta nevede dál.

Přeci musí se něco stát. Takhle to nemůže zůstat. Přeci nemůžeme zůstat stát a bezradně hledět na dveře hrobové. Ale co dělat? Ženy vzhledly. Nemají sklopené tváře, jejich oči hledí dál. Vyhlíží pomoc, vyhlíží odpověď na otázku: Bože, jak se můžeš na tohle všechno dívat? Nás bolí srdce a ty mlčíš? Ženy vzhledly a uviděly neuvěřitelné. Dveře hrobové jsou otevřené.

Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Někdo ženy předešel. Jak to, vždyť vstaly zavčasu, vstaly brzo ráno, nevyspávaly bůh ví jak dlouho. Proč ten mládenec sedí, a ještě k tomu na pravé straně? Proč má oblečené bílé roucho vítězství? Jen z těchto otázek na člověka padá děs. A může o tom přemítat odshora dolů a stejně všechny odpovědi budou nějak pokulhávat.

Nebojte se! Ježíše hledáte Nazaretského ukřižovaného. Vstať jest, není ho tuto; aj, místo, kdež jej byli položili. Především se nemáme bát, ale čeho? Otevřených hrobových dveří? Mládence, který si klidně sedí v hrobě toho, jehož pohřbené tělo schází? Nebo vůbec toho, co

bude následovat? Nevím, ale možná všeho tohoto se možná někdy děsíme, když to v mysli probíráme. Nebo se nemáme děsit slov, které mládenec říká?

Vstalť jest, ten Nazaretský, ten ukřižovaný. Ten, který podle všech pravidel měl ležet v hrobě a dveře hrobové měly býti pečlivě zavřené. Není. Jediným důkazem toho, že Ježíš, ten Nazaretský, ten ukřižovaný je Mesiáš, je odvalený kámen otevřené hrobové závory, prázdné místo, kam ho položili. Nic víc. A potom slova, slova mládence, který oznamuje ženám, že vstal. Dalším znamením je, že Ježíš není tam, kde by jej ženy, ale i my, čekaly. Ještě jednu zvláštnost svědek víry Marek zde zaznamenal. Nepíše se zde, že Ježíš vstal z mrtvých, ale že vstal, prostě jen vstal. Tedy je v pohybu, není nečinný, svázaný hrobem. Možná, chodit k hrobu by bylo pro mnohé lepší. Bylo by tu něco, co by dokládalo pravost života Ježíše.

Potíž je v úkolu, které ženy od mládence dostanou. *Ale jděte, povězte učedníkům jeho i Petrovi, žeť vás předejde do Galilee. Tam jej uzříte.* Ženy mají jít k učedníkům. Nemají však vyprávět o tom, co viděly. Mají učedníkům připomenout Ježíšova slova: *jak vám řekl.* Mládenec naráží na slova Ježíšova, kdy učedníkům oznamuje svou smrt, ale i to, že právě díky jeho smrti se mohou znovu potkat. Celé slavné Kristovo povstání je vylíčeno velmi neurčitě, cudně, není zde nějaká bombastická scenerie, která by stála za záznam. Vlastně jako by se nic nedělo. Jeden tu sedí, ženy stojí a poslouchají, dostávají úkol. Přitom se zde odehrává něco, co přesahuje lidský rozum; něco, co se nedá ani vykreslit, ani vymluvit. Prostě něco, z čeho leze husí kůže po těle.

Ženy šly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály. Předně bych chtěla říct, že když mám mluvit o zmrtvýchvstání, tak se bojím zrovna jak ty ženy. Bojím se, že to nebudu umět povědět, že toho mládence zklamu.

Na druhou stranu se mě chce utíkat radostí. Radost, strach, úžas, hrůza. Radost a na druhé straně strach, jestli to je všechno pravda, jestli se to člověku jen nezdá. Jestli opravdu Bůh mlčí, když se děje nespravedlnost, když vítězí zlo, když v životě zdánlivě vyhrávají ti zlí.

A tak si říkám, že Bůh odpověděl. Udělal to, jak to vždycky dělává. Toho spravedlivého vyslyšel, odpověděl mu. Neopustil jej nadobro, nenechal jej ve spárech jeho katů. On totiž vstal, je to k nevíře a je to nepochopitelné. Musím dodat, že se tak děje: Bůh v Ježíši Kristu povstává, aby se setkal s námi lidmi. A tak jděme a utíkejme do toho království Božího. Ježíš, ten nás tam nejen zval, ale i prošlapal cestu. Amen.

Píseň: 682

Tuto píseň zpíváme před vysluhováním Večeře Páně. Věřím, že i dnes nás Ježíš Kristus u našich stolů navštívil svým slovem, požehnal nám a dodal sílu do dalších dnů.

Náš Pán Ježíš Kristus té noci, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdával díky, lámal a dával jej svým učedníkům se slovy: Vezměte a jezte, to jest mé tělo, které se za vás dává. To čiňte na mou památku.

Potom vzal náš Pán Ježíš Kristus také kalich, když bylo po večeři, vzdával díky a dával jej svým učedníkům se slovy: Pijte z něho všichni, neboť to jest má krev nové smlouvy, která se vylévá za vás a za mnohé na odpuštění hříchů. To čiňte, kdykoli budete pít, na mou památku.

Slyšeli jste slova ustanovení Svaté večeře Páně. Tato slova jsou nedílnou součástí bohoslužebného shromáždění.

Při jedení chleba a pití vína si uvědomujeme, že to není jen pokrm.

Díky Duchu svatému se nám tento pokrm stává pokrmem věčným, který nám dává sílu na cestě do Božího království. Jak se tak děje je především tajemstvím, které se děje v kruhu věřících, v kruhu těch, kteří uvěřili životu, smrti i slavného povstání Ježíše Krista.

Uvědomujeme si, jaký nesmírný dar a užitek bereme, když jsou nám odpouštěny hříchy. S tímto vědomím jsme naše hříchy a provinění odevzdali našemu Pánu Ježíši Kristu.

Nemáme nic, čím bychom se mohli chlubit a co Bohu nabídnout. Věříme, že nás přijímá, i dnes v našich domovech. Věříme, že jsme jím občerstvováni i tehdy, když nemůžeme společně slavit Večeři Páně.

Píseň: 660

Přímluvy:

Vzkříšený Pane, děkujeme ti tuto neděli, kdy si připomínáme, že ty jsi zvítězil nad smrtí.

Voláme k tobě v důvěře, že ty vyslycháš naše prosby.

Vzkříšený Pane, přimlouváme se za ty, kteří ztratili naději i víru

Kyrie, kyrie eleison

Vzkříšený Pane, přimlouváme se za ty, kteří hladoví a žízní nejen po spravedlnosti, ale mají fyzický hlad a fyzickou žízeň

Kyrie, kyrie eleison

Vzkříšený Pane, přimlouváme se za ty, kteří čekají na lidské odpuštění, věříme, že ty jsi nám všem odpustil a u svého Otce se za nás přimlouváš

Kyrie, kyrie eleison

Vzkříšený Pane, přimlouváme se za ty, kteří vyhlížejí pomoc, kteří umírají osamoceni, kterým jejich život se stal obtíží

Kyrie, kyrie eleison

Vzkříšený Pane, dej, ať církev je místem odpuštění, smíření, pomoci, nechť z církve zní pravdivé svědectví o tvém království

Kyrie, kyrie eleison

Do tichých modliteb vkládáme své prosby a přání

Kyrie, kyrie eleison.

Otče náš

Poslání:

Odhoďte tedy všechnu špatnost, každou lest, přetvářku, závist, jakékoliv pomlouvání
a jako novorozené děti mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku,
abyste jím rostli ke spasení; vždyť jste okusili, že Pán je dobrý!

Požehnání:

Sám pak Pán pokoje dejž vám vždycky pokoj všelijakým způsobem.
Pán budiž se všemi vámi.

Píseň: 662